

Chương 15

Động Đình hồ - Cha con đoàn tụ

Sau mấy ngày đường, ngày đi đêm nghỉ, Thiên Trung đã tới được Hồ Nam.

Ngoại vi trấn Hồ Nam có một hồ nước lớn mà dân chúng thường gọi là Động Đình hồ. Thiên Trung đến nơi, đưa mắt nhìn. Quả nhiên chàng cảm nhận được sự mênh mông của Động Đình hồ.

Chàng lẩm bẩm:

- Nhân gian nói không ngoa. Động Đình hồ quả thật rộng lớn. Đã mấy ngày mình chưa tắm rửa, hay sẵn dịp này xuống tắm cho thỏa thích.

Nói rồi nhìn quanh tìm một nơi vắng vẻ có cây cối um tùm bước tới, ung dung cởi bộ y phục rồi nhảy xuống nước tắm.

Làn nước trong xanh mát lạnh, làm cho tinh thần Thiên Trung tỉnh táo sảng khoái.

Đang khi vùng vẫy vui đùa trong dòng nước mát, chợt Thiên Trung nghe văng vẳng có tiếng người cười đùa theo gió đưa lại. Chàng nghe thanh âm trong trẻo đoán ra ngay là của nữ giới thì có vẻ giật mình.

Chàng thầm nghĩ:

"Ấy chết, nếu quả có nữ giới đang đến đây thì nguy mất. Mình mau mau rời khỏi đây lập tức."

Nghĩ đoạn toan bơi vào bờ thì ngay lúc đó có một đám nữ nhân từ xa đi tới. Họ hoàn toàn chưa nhận ra sự có mặt của Thiên Trung.

Bởi lẽ chàng đã nép sát vào một cành cây dày lá từ trên bờ vươn dài ra.

Các nữ nhân lơ đãng, trút bỏ hết xiêm y, rồi bước xuống nước.

Thiên Trung rung động toàn thân, vì từ bé cho đến giờ, chàng đâu hề nhìn thấy những cảnh như vậy. Các nữ nhân với thân hình ngọc ngà, làn da trắng muốt đều lộ ra trước mặt chàng, làm chàng ngượng đến đỏ mặt.

Một cảm giác khó tả cứ chạy rần trong người Thiên Trung, bất chợt chàng nhắm mắt lại, cố xua đuổi những ý nghĩ tà tâm ra khỏi đầu óc của mình.

Chờ các nữ nhân bơi ra xa một chút, Thiên Trung mới vào bờ leo lên, gấp rút đi đến chỗ để quần áo của mình.

Trong lúc hấp tấp mặc lại y phục, chàng đã gây nên tiếng động làm cho đám nữ nhân xoay đầu nhìn lại và họ la to:

- Ấy chết! Có người đã rình xem chị em mình tắm.
- Thật là mặt dạn mày đây.

Một nữ nhân đưa tay hất một cái, lập tức đồng xiêm y trên bờ bay ào xuống chỗ đám nữ nhân, họ nhanh chóng mặc vào rồi lập tức lên bờ.

Cả đám nữ nhân bao vây lấy Thiên Trung vào giữa.

Một nữ nhân nhỏ con nói:

- Nam nhi chi chí sao lại có hành động bỉ ổi như vậy?

Thiên Trung xua tay lia lịa:

- Không mắc mớ gì tới tại hạ cả, chỉ tại các vị cô nương mà thôi.

Một nữ nhân cao người, nói:

- Người còn dám đổ thừa là bọn ta nữa sao?

Thiên Trung thốt:

- Tại hạ đang tắm, tự dưng các vị tới. Chẳng nhìn trước nhìn sau, còn đổ lỗi cho tại hạ?

Nữ nhân để tóc dài, quát:

- Người có biết đây là nơi bọn ta thường tới để tắm, dám ngang nhiên xâm phạm mà còn lảm mồm.

- Thật ra tại hạ đâu có biết đây là chỗ của các vị.

Nữ nhân để tóc ngắn nói:

- Bây giờ biết hay không gì người cũng đã làm ô uế tắm thân của mấy chị em ta rồi. phải bắt người trả món nợ này.

Thiên Trung hốt hoảng:

- Tại hạ có làm gì đâu, sao các vị cô nương lại đòi gây khó dễ tại hạ?

Nữ nhân nhỏ con thốt:

- Người còn nói không làm gì à? Người đã nhìn thấy... thân thể bọn ta rồi còn gì. Từ nay tắm thân bọn ta coi như đã bị người làm ô nhục đó.

Thiên Trung cau mày:

- Có cần phải nghiêm trọng như vậy không? Thật ra tại hạ đâu có nhìn thấy gì.

Nữ nhân cao người quát to:

- Người còn chối nữa à?

- Tại hạ đã hết lời mà các vị vẫn cứ làm khó dễ, vậy phải làm sao các vị mới chịu.

Nữ nhân để tóc dài nói:

- Trước hết phải cắt lưỡi của người để người không còn bép xép chuyện này ra ngoài.

Nữ nhân tóc ngắn tiếp lời:

- Sau đó sẽ móc đi đôi mắt của người để người không còn đi nhìn trộm nữa.

Thiên Trung nhướng cao đôi chân mày:

- Không ngờ các vị cô nương đẹp người mà tâm địa lại độc ác như vậy?

Nữ nhân nhỏ con gắt giọng:

- Người còn dám mắng chửi chị em ta ư? Phải đánh người một trận mới được.

Nói đoạn y liền vung tay thủ thế. Ba nữ nhân còn lại bèn làm theo.

Vị nữ nhân lúc nãy phát tay cho y phục bay xuống nước im lặng từ đầu giờ mới chịu lên tiếng:

- Khoan đã!

Bốn nữ nhân kia thu tay về và nhìn qua nữ nhân nọ, cùng thốt:

- Tiểu thơ!

Nữ nhân được gọi là tiểu thơ nhìn qua Thiên Trung một cái, sau đó lảng tránh đi chỗ khác. Hai má của nàng ửng đỏ, có lẽ vẫn còn thẹn thùng vì chuyện vừa xảy ra.

Riêng Thiên Trung cũng liếc nhìn vị nữ nhân này một cái, sau đó nhủ thầm:

"Vị cô nương này đẹp như thiên tiên, ăn nói lại nhu mì, có phần biết chuyện đây."

Thiên Trung bèn cất giọng:

- Cô nương, tại hạ quả thật không biết nơi đây là chỗ các vị thường lui tới, cho nên mới để xảy ra việc đáng tiếc.

Vị nữ nhân lên tiếng:

- Túc hạ từ phương xa tới đây?

- Chính là như vậy.

Vị nữ nhân hỏi tiếp:

- Không biết tôn danh của túc hạ là gì?

Thiên Trung đáp:

- Tại hạ họ Trương tên là Thiên Trung.

Mấy vị nữ nhân kia bật thốt:

- A! Thì ra là hấn.

Thiên Trung ngỡ ngác chẳng hiểu các nữ nhân nói vậy là có ý gì. Chàng bèn nhìn nữ nhân kia, hỏi:

- Cô nương, tại sao khi nghe tên của tại hạ các vị cô nương kia có vẻ kỳ lạ vậy?

Vị nữ nhân cười mỉm, nàng nói:

- Tại vì gia gia thường nhắc tới túc hạ.

Thiên Trung nhú mày ngỡ ngác hỏi:

- Gia gia của cô nương là ai? Sao lại biết tại hạ?

Vị nữ nhân để tóc dài nói:

- Chẳng những biết người mà còn rất giận người nữa là đằng khác.

Vị nữ nhân nhỏ con thốt:

- Người còn cần dặn nếu gặp được người ở bất cứ đâu, cũng phải bắt về lập tức.

Thiên Trung nghe mấy nữ nhân nói, chàng cứ ngỡ mình lạc bước tới chốn hư vô vậy, chẳng hiểu gì là gì.

Chàng bèn hỏi vị nữ nhân kia:

- Cô nương có thể nói rõ hơn cho tại hạ biết được không?

Vị nữ nhân nọ đáp:

- Những gì cần nói thì các liễu hoàn của tiểu nữ đã nói ra hết rồi. Nếu túc hạ muốn rõ thì cứ theo tiểu nữ đi gặp gia gia tất sẽ rõ mọi chuyện hơn.

Thiên Trung cau mày suy nghĩ:

"Cứ trông thì vị cô nương này không có ác ý với mình gì hết. Hay là cứ theo họ một phen xem sao. Nhưng gia gia của vị cô nương này là ai, sao biết rõ về mình đến như vậy? thật ra họ là bạn hay thù?"

Thấy Thiên Trung cứ mãi nghĩ ngợi, vị nữ nhân bèn lên tiếng:

- Túc hạ có thể không theo tiểu nữ cũng được.

Nữ nhân cao người thốt:

- Nhưng nếu vậy bọn ta sẽ phải lấy mạng người để trừng trị cho chuyện vừa rồi.

Nghe nữ nhân này nói vậy, tánh ương ngạnh của chàng nổi lên:

- Thú thật tại hạ dự định sẽ cùng các vị cô nương đến gặp gia gia của các vị. Nhưng nếu bây giờ đi thì có khác gì tham sống sợ chết đâu chứ?

Nữ nhân tóc ngắn gằn giọng:

- Nói như vậy là người không chịu đi phải không?

Thiên Trung cười lạnh lùng:

- Lời nói ra rồi không thể lấy lại được, tại hạ xin cáo biệt.

Bốn nữ nhân khởi động thân hình bao lấy Thiên Trung vào giữa, nữ nhân nhỏ con thốt:

- Hôm nay sẽ là ngày giỗ năm sau của người.

Vị nữ nhân tiểu thư đứng bên ngoài nói to:

- Các em đừng nên ép người quá. Chuyện vừa rồi không thể trách huynh ấy được. Tại người ta không biết.

Vị nữ nhân tóc dài đáp:

- Nói như tiểu thư chẳng lẽ hẳn nhìn được thân thể chị em mình, thì còn gì là chúng ta nữa chứ!

Nghe nhắc đến việc không đáng nhắc, vị nữ nhân tiểu thư thẹn đỏ mặt không nói gì nữa.

Thiên Trung cất giọng:

- Các vị cô nương đã quyết lòng làm khó dễ tại hạ, có lẽ chẳng còn gì để nói. Xin cứ ra tay.

Nữ nhân cao người hứ một tiếng:

- Ngạo mạn, phách lối! Để xem người cao ngạo được bao lâu.

Bốn bóng người phát động chia ra bốn hướng nhảy tới, cùng một lúc vung tay.

Thiên Trung lắc người một cái, thoát đã biến mất. Chàng sử dụng Ảo ảnh ma pháp lướt đi, chẳng để lại tăm hơi gì.

Nữ nhân cao người giật mình, cùng ba nữ nhân còn lại thu tay về và cất giọng thì thầm:

- Người hay là ma vậy? Công phu thật lạnh lùng.

Bất chợt nghe tiếng nói của Thiên Trung từ phía bên trên vọng xuống:

- Cứ coi như tại hạ không đánh trả để đáp lại sự việc không hay lúc này.

Bốn vị nữ nhân ngẩng đầu nhìn lên, thấy Thiên Trung ngồi vắt vẻo trên cành cây ở phía gần chỗ họ.

Vị nữ nhân nhỏ con nghiêng răng trèo treo, đưa tay phóng ra lưỡi dao nhỏ, lập tức thanh đoản kiếm bay vút tới.

Thiên Trung buông người cho rơi trở xuống, nào ngờ nữ nhân cao người đã bay vọt tới, cây nhuyễn tiên từ trong tay áo vút ra quất ngang đầu gối của chàng.

Tưởng đầu phen này đối phương khó bề thoát chết, và đôi chân sẽ dập nát dưới thế đánh của mình, nữ nhân cao người tỏ ra phẫn chấn lắm.

Nhưng "lực bất tòng tâm", cây nhuyễn tiên đi ra chưa hết đường, đã thấy thân người của Thiên Trung chột khựng lại và hai đầu mũi giày lại đập lên đầu của cây nhuyễn tiên. Chàng mượn đà bật người cuộn tròn bay lộn ra phía trước.

Nhìn công phu của Thiên Trung, nữ nhân cao người biết võ công của đối phương hơn mình tới mấy bậc, khó lòng mà thủ thắng được.

Vị nữ nhân tóc dài thấy Thiên Trung tránh luôn một lúc được hai thế đánh của đồng bọn, biết một mình khó làm gì được chàng nên nhìn qua nữ nhân tóc ngắn nháy mắt một cái.

Vị nữ nhân tóc ngắn hiểu ý, cả hai đồng phát động thế công.

Người vung tay đánh ra một chưởng từ trên ụp xuống, người lại loang thanh trường kiếm chém luôn mấy thế từ phía dưới lên, tạo nên thế mới liên hợp hoàn chỉnh.

Thiên Trung vẫn không phản đòn. Chàng lập tức vận lực cho Ngọc trảm thần công và Nghịch chân kinh bao bọc toàn thân. Liền khi đó, một làn khói mỏng tỏa ra thân thể chàng trông mờ nhạt.

Nữ nhân tóc dài thấy vậy hốt hoảng rút nhanh thanh kiếm lại, chỉ có nữ nhân tóc ngắn thu chưởng về không kịp, chột rú lên một tiếng, lão đảo thối lui về sau, nét mặt tái nhợt như người vừa bị rấn cắn.

Thì ra luồng chưởng đó đã bị trúng vào Nghịch chân kinh của Thiên Trung mà dội ngược trở lại.

Đến bây giờ bốn nữ nhân mới biết rõ ra rằng, cho dù họ có hợp sức lại cũng chưa chắc đã đánh bại nổi Thiên Trung. Võ công của chàng đem so với họ còn cao hơn đến mấy bậc.

Thiên Trung nhìn nữ nhân tóc ngắn:

- Cô nương không sao chứ?

Thiên Trung lo lắng thật sự hỏi, song vị cô nương tóc ngắn cứ cho là chàng có ý ngạo bán mình, cho nên sự căm tức bùng lên.

- Cho dù ta có sao cũng lấy cho được mạng của ngươi.

Thiên Trung ngạc nhiên:

- Tại hạ hỏi thăm cô nương thật lòng, sao lại nặng lời với tại hạ như vậy?

Nữ nhân cao người gất gỏng:

- Ngươi quân tử, là đáng tu mi dám làm dám chịu, chớ chối quanh chối quẩn như thế.

Thấy nói cách nào vẫn bị các nữ nhân cho rằng mình là kẻ có tâm địa xấu xa, chàng gắt giọng:

- Tại hạ không bao giờ có ý xấu đó, nhưng nếu các cô nương vẫn một mực như vậy, tại hạ chẳng cần thanh minh làm chi nữa.

Nữ nhân tiểu thư cất giọng:

- Túc hạ cũng nên nghĩ lại, cho dù hành động vừa rồi là vô tình đi nữa, nhưng đối với thân nữ nhi chúng tôi coi như là một nỗi nhục. Đến một câu xin lỗi túc hạ cũng không có, thì sao còn trách các a-hoàn không ra tay chứ?

Trước lời lẽ chân thật của nữ chủ nhân, Thiên Trung tỏ ra ân hận và cho là mình quá hồ đồ, nên đứng thụng ra một chỗ.

Nữ chủ nhân thấy vậy, bèn nói với bốn nữ nhân kia:

- Thôi, chúng ta đi. Cứ coi như hôm nay bọn ta gặp xui vậy.

Nói đoạn xoay người bỏ đi trước. Đám nữ nhân nọ lườm chàng một cái rồi bước theo chủ nhân của mình.

Thiên Trung cao giọng:

- Khoan đã!

Nữ chủ nhân xoay đầu lại hỏi:

- Túc hạ còn gì để nói chẳng?

- Tại hạ đã nghĩ lại rồi, sẽ theo cô nương đi gặp gia gia của cô nương.

Vị nữ nhân này lộ vẻ vui mừng:

- Vậy mời túc hạ theo chúng tôi.

Nàng chờ Thiên Trung bước đến cạnh bên, rồi cả hai cùng bước song đôi. Bốn nữ nhân nọ đi theo phía sau.

Một lúc sau họ đến một cánh rừng thưa, bên ngoài cửa rừng có vài người đứng canh.

Thấy nữ nhân đi tới, họ vội cúi đầu:

- Tiểu thư!

Họ nhìn sang Thiên Trung dò xét. Vị nữ nhân thốt:

- Hắn là Thiên Trung, sao không thông báo vào bên trong cho biết hắn đã đến.

Mấy tên thuộc hạ dạ ran, gật đầu. Rồi một tên chạy thẳng vào khu rừng mất dạng.

Nữ nhân nhìn qua Thiên Trung:

- Túc hạ, xin mời đi tiếp.

Đoạn nàng đi trước hướng dẫn, Thiên Trung theo sau, kế đến là bốn nữ nhân xếp hàng một cùng bước theo phía sau Thiên Trung.

Bất chợt Thiên Trung nghe tiếng tù và cất lên xa xa.

Chàng mừng tượng dường như đã từng nghe qua tiếng tù và này ở đâu rồi, nhưng nhất thời chưa thể nhớ ra rõ ràng.

Tiếng tù và được thổi lên theo một cường điệu nhất khoan, và có lẽ cái này nối tiếp cái nọ chuyển tín hiệu đi sâu vào bên trong. Đây cũng là một cách thông báo lẫn nhau khi có chuyện.

Thật vậy, suốt đoạn đường đi hầu như Thiên Trung chẳng gặp trở ngại gì. Chàng vừa đi vừa mừng tượng địa thế ở đây. Theo nhận xét, nó rất rộng lớn. Bởi chàng đi từ nãy giờ mà thấy cánh rừng thưa như cứ trải dài ra mãi không dứt.

Đi thêm một đoạn đường nữa, vị nữ nhân đưa Thiên Trung tới một cửa hang động. Tại đây bốn nữ nhân kia ở lại mà không theo tiếp. Chỉ có mình nữ nhân tiểu thư là còn tiếp tục theo chàng.

Họ đi vào lòng hang, không một ánh sáng nào cả. Họ phải đi thẫm trong bóng tối dày đặc. Cũng may nội lực của Thiên Trung bây giờ rất cao, nên vẫn có thể thấy rõ được mọi vật.

Chàng đề cao cảnh giác, sợ cạm bẫy nên hai tay luôn thủ sẵn công lực phòng bị.

Qua hang động này, cả hai tới một lối đi rộng rãi, nữ nhân bèn hướng dẫn Thiên Trung vào một tòa nhà kiến trúc cực kỳ rộng lớn.

Dừng lại ở cửa, vị nữ nhân nói với hai gã thuộc hạ đang đứng ở đó:

- Hãy báo là ta đã đến.

- Dạ!

Một gã xoay người lại nói vọng vào bên trong:

- Bẩm báo chủ nhân, tiểu thư đã đến.

Một thanh âm từ bên trong vọng ra, sắc bén và rất gọn:

- Được!

Tiếp theo đó một bóng người từ bên trong bay vèo ra.

Thiên Trung chưa kịp nhận định người này là ai thì đã bị người này đưa tay đánh liền.

Chàng vừa tức giận vừa ngạc nhiên.

Tức giận là vì tự dùng đối phương ra tay đánh mình mà chẳng rõ nguyên do tại sao? Ngạc nhiên là bởi sự quái dị mà chàng lần đầu tiên thấy ở người này, đánh người một cách vô cố.

Thiên Trung nghĩ trong đầu:

"Chẳng lẽ lối tiếp khách của họ là như vậy sao?"

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thiên Trung cũng lắc người dùng Ảo ảnh ma pháp để tránh đi. Nhưng người này hình như biết rằng chàng sẽ dụng lối khinh công đó để né tránh, cho nên đưa tay trái lên "véo" một tiếng.

Một tia sáng bạc vọt ta nhanh như tên bắn.

Thiên Trung giật mình kinh hãi khi thấy tia sáng bạc nhằm bắn ngay tới trước ngực mình, lập tức chàng vận chân khí dùng tay phải hất một cái, làm chậu hoa trước thềm bị hất tung lên, và hướng về phía ánh sáng bạc mà lướt tới.

Bốp.

Chậu hoa bị tia sáng bạc va trúng bể nát, làm mảnh vỡ và đất đá rơi đổ xuống đất.

Tia sáng bạc cũng theo đó mà rớt xuống theo.

Bấy giờ Thiên Trung mới nhìn rõ đó là cây trâm cài tóc của nữ giới. Chàng nhìn qua người này thì càng giật mình hơn, bật thốt:

- Huyết thủ nương nương!

Huyết thủ nương nương tức là Huyết Thủ Bà Bà, bèn chống nạnh hất hàm:

- Là ta đó thì sao?

Nữ nhân bấy giờ mới chạy tới bên cạnh Huyết Thủ Bà Bà, nói:

- Gia gia! Sao người lại mạnh tay như vậy?

Huyết Thủ Bà Bà cao giọng:

- Hắn là một tên ngụy quân tử, chẳng biết giữ lời hứa là gì. Gia gia ra tay như vậy là còn nhẹ cho y đó.

nghe Huyết Thủ Bà Bà nhắc đến việc lời hứa, chàng hiểu ngay đến chuyện lúc trước chàng có hứa, sau khi đi U Hồn Cốc về, sẽ đến Hồi Chi Cốc bái kiến để lo vụ lưới bạch cước mã.

Thiên Trung vòng tay:

- Nương nương đừng trách văn bối, dẫu phải tại văn bối muốn thất hứa với nương nương.

Cho dù hôm nay người có nói gì đi chăng nữa, ta cũng dạy người một bài học để nhớ rằng "Xuất ngôn như phá thạch".

Lời nói vừa dứt, thân người Huyết Thủ Bà Bà đã lướt đi lẹ như tia chớp. Bà ta muốn bất ngờ tấn công Thiên Trung, nên vội giơ thẳng song chưởng lên vận kinh lực.

Thiên Trung cũng nhanh chóng xoay người tránh đi. Đột ngột giữa lúc ấy, chàng nghe hai bên nách tê chồn, thì ra đã bị Huyết Thủ Bà Bà điểm huyết. Chàng tỏ ra hốt hoảng, cả kinh. Chàng thật không ngờ đối phương lại lợi hại đến như vậy.

Còn ở cách xa chàng đến cả trượng ấy thế mà đối phương đã dùng Cách không điểm huyết ra tay hạ chàng.

Thiên Trung một mặt vận chân lực đưa Nghịch chân kinh đi toàn thân, một mặt gia tăng nguyên khí đưa vào đan điền, vươn tay trái điểm ra một cái.

Quả nhiên thật lợi hại, cách điểm huyết của Huyết Thủ Bà Bà đã bị dội ra ngoài không sao thâm nhập được vào cơ thể của Thiên Trung.

Và bà ta chợt thấy một làn khói mỏng bao quanh lấy thân người của đối thủ thì cau mày làm lạ, vội rút tay về nhảy trở ra sau.

Bên này, Thiên Trung cũng trở bộ phóng ra khỏi vòng chiến đứng yên.

Huyết Thủ Bà Bà bèn hỏi:

- Tiểu tử, ngươi vừa dùng chiêu pháp gì mà kỳ lạ vậy?
- Có gì đâu, bình thường thôi mà.

Huyết Thủ Bà Bà hứ một tiếng:

- Còn nói là bình thường? Lốp khí lạnh tỏa ra quanh người của ngươi giải thích ra sao?

Nghe nhắc đến sự lợi hại của hồ băng hàn, bất chợt Thiên Trung quỳ xuống:

- Đồ nhi cúi đầu khấu kiến sư bá mẫu.

Huyết Thủ Bà Bà ngơ ngác nhú mày:

- Ngươi làm cái trò gì vậy? Các Các! Hấn làm sao vậy?

Nữ nhân có tên Các Các bèn nói:

- Túc hạ sao lại gọi gia gia của tiểu nữ là sư bá mẫu? Vả chẳng có chuyện gì thì phải?

Thiên Trung bèn lấy ra miếng ngọc bội, đưa lên cao:

- Sư bá mẫu không nhận ra vật này hay sao?

Huyết Thủ Bà Bà lùi lại mấy bước, giọng bà run run:

- Sao ngươi lại có vật ấy? Có phải ông ta đã đưa nó cho ngươi?

Thiên Trung gật đầu:

- Đúng là của sư bá giao cho đồ nhi và nhờ trao lại cho sư bá mẫu.

Huyết Thủ Bà Bà bước tới nhận lấy, tay bà run lên bần bật:

- La... Vô... Vọng hiện ở đâu?

Thiên Trung òa khóc:

- Sư bá đã cõi hạc qui tiên rồi.

Huyết Thủ Bà Bà cơ hồ chực ngã, Các Các vội đỡ lấy bà, lo âu:

- Gia sư chớ xúc động nhiều như vậy.

Huyết Thủ Bà Bà bỏ đi vào nhà, Thiên Trung cùng Các Các theo sau. Một lúc sau Huyết Thủ Bà Bà mới nói:

- Đầu đuôi câu chuyện như thế nào, người mau phân tỏ cho rõ ràng.

Thiên Trung bèn kể lại chuyện gặp gỡ La Vô Vọng ra sao. Cuối cùng chàng kết luận:

- Sư bá nói lúc nào cũng nhớ thương tới sư bá mẫu hết.

Tưởng đâu Huyết Thủ Bà Bà sẽ khóc òa lên sau khi nghe xong câu chuyện, nào ngờ gương mặt bà lạnh lùng, nói lớn:

- Lão già mắc dịch đó chết là đáng đời lắm, ai biểu ngày xưa không nghe theo lời của Kiếm Thần nhận tên nghịch đồ Doãn Chí Bình làm chi.

Thiên Trung ngỡ ngàng người ra không hiểu nổi tánh ý kỳ lạ của đối phương thì đã nghe bà òa khóc thảm thiết:

- Miếng ngọc bội này theo ông ta bao năm nay. Trước kia lão ta có nói người còn vật còn, người thác vật vong. Sao hôm nay nó còn chứ?

Nói đoạn ném miếng ngọc bội lên cao, rồi tung chưởng đánh tan ra trăm mảnh. Nó rớt xuống tạo nên nhiều tiếng lạch cạch.

Sau đó Huyết Thủ Bà Bà trở lại trang thái bình thường, như chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra.

Thiên Trung thầm nghĩ có lẽ sự chai lì bao năm nay đã làm cho tánh tình của bà biến thành sỏi đá.

Huyết Thủ Bà Bà từ từ nói:

- Thiên Trung, đúng ra ta chẳng tha người về cái tội thất hứa, nhưng người đã nói ra chuyện của La Vô Vọng nên ta xem như bỏ qua tất cả.

- Đa tạ sư bá mẫu!

Huyết Thủ Bà Bà nói tiếp:

- Bây giờ ta sẽ giao cho người một vật này.

Bà vỗ hai tay vào nhau, lập tức Cước Vi Bộ Tam Môn Khách từ phía bên trong bước ra, trên tay cầm lấy một thanh kiếm.

Nhìn thấy Thiên Trung, Cước Vi Bộ Tam Môn Khách gật đầu cười:

- Trương thiếu hiệp, lâu rồi không gặp.

Thiên Trung cúi đầu chào lại, và nghe Huyết Thủ Bà Bà nói:

- Hãy giao thanh kiếm đó cho hấn.

Tam Môn Khách bèn bước tới đưa qua cho Thiên Trung thanh kiếm.

Chàng chưa dám nhận mà đưa mắt nhìn Huyết Thủ Bà Bà, hỏi:

- Tại sao Đồ Nhi phải nhận nó?

- Người cứ cầm lấy đi, rồi ta sẽ nói rõ ràng cho biết.

Thiên Trung không dám cãi, vội cầm lấy thanh kiếm. Chàng rút nhẹ ra một đoạn thì thấy lưỡi kiếm có một màu đen tuyền, rất giống cây kiếm sét hư hại.

Huyết Thủ Bà Bà thốt:

- Người có biết đang cầm vật gì trên tay không?

Thiên Trung lắc đầu đáp:

- Đồ nhi không biết, nhưng đoán có lẽ là một thanh kiếm quý?

Huyết Thủ Bà Bà chép miệng:

- Rất quý là đằng khác. Đó là Chấn Thiên Kiếm một vật mà trên giang hồ hầu như ai cũng muốn.

Thiên Trung không còn tin ở tai mình nữa. Chàng không thể ngờ một thanh kiếm vang danh bấy lâu nay, lại đang nằm trong tay mình một cách dễ dàng như vậy?

Chàng nhìn Huyết Thủ Bà Bà:

- Thật ra đồ nhi không hiểu sư bá mẫu muốn gì? Và tại sao lại giao Chấn Thiên Kiếm cho đồ nhi?

Huyết Thủ Bà Bà thản nhiên thốt:

- Có lẽ phải cho người gặp người này thì người mới rõ mọi chuyện.

Bà lại hất tay, Oanh Oanh dẫn một người bước ra từ phía hông căn phòng.

Thiên Trung nhận ra ngay người này, chính là người bịt mặt mà chàng đã từng gặp.

Chàng thốt khẽ:

- Vị cao nhân này là...

Tam Môn Khách lên tiếng:

- Là Trương Hồ Hầu, gia phụ của thiếu hiệp đó.

Thiên Trung đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác. Chàng đứng sững nhìn trần trời vào người bịt mặt.

Trong khi người này cởi bỏ chiếc khăn che mặt xuống.

Nét mặt già nua với những nếp nhăn, song trên gương mặt đó phảng phất một vài nét tở gương mặt của Thiên Trung.

Chàng bèn quì hấn xuống, rưng rưng dòng lệ:

- Hài nhi thật hồ đồ, bao năm chẳng làm sao tìm được cha.

Trương Hồ Hầu đỡ chàng đứng dậy, giọng dịu dàng:

- Đừng tự trách mình như vậy, đâu phải là lỗi tại con.

Huyết Thủ Bà Bà nói:

- Ta nghĩ hôm nay cha con đã trùng phùng. Những gì thắc mắc hãy nói ra hết đi.

Trương Hồ Hầu nhìn Huyết Thủ Bà Bà thốt:

- Tỷ nương nói cũng phải.

- Thân phụ và nương nương là tỷ đệ?

Huyết Thủ Bà Bà đáp:

- Ta và phụ thân của người kết tình tỷ đệ lâu rồi. Từ từ người sẽ hiểu mọi chuyện.

Thiên Trung bèn hỏi:

- Thưa cha, mọi chuyện như thế nào. Hãy cho con biết.

Trương Hồ Hầu chép miệng:

- Câu chuyện đầy những phức tạp, cha sẽ thuật lại cho con nghe.

Sau đó Trương Hồ Hầu đem mọi việc xảy ra mười bảy năm về trước thuật lại cho Thiên Trung.

Nghe xong Thiên Trung liền hỏi:

- Sao cha lại có Chấn Thiên Kiếm?

Trương Hồ Hầu đáp:

- Trong một dịp tình cờ, cha đi vào núi cao tìm hái lá thuốc đem về điều trị cho mẹ của con, cha đã nhặt được thanh Chấn Thiên Kiếm và một huyết thư. Đọc ra mới biết đó là kiếm quí.

- Thế sao Doãn Chí Bình biết cha có Chấn Thiên Kiếm?

Trương Hồ Hầu thở dài:

- Mọi chuyện cũng do lão nhị và lão tam mà ra.

Thiên Trung cau mày:

- Lão nhị, lão tam là ai vậy?

Huyết Thủ Bà Bà đáp thay:

- Là những người anh em kết nghĩa của thân phụ người.

Trương Hồ Hẫu nói tiếp:

- Lão nhị có tật rượu chè, hễ mỗi lần rượu vào là lời ra. Chính vì vậy mà bí mật về Chấn Thiên Kiếm mới bị tiết lộ ra ngoài.

Thiên Trung gật đầu:

- Và Doãn Chí Bình vì thế mà biết rõ mọi việc?

Trương Hồ Hẫu chậm rãi nói:

- Thoạt đầu lão nhị, lão tam cũng vì trà dư tửu hậu nói cho vui, nào ngờ Doãn Chí Bình lại tìm đến.

- Hắn đến tìm cha?

Trương Hồ Hẫu lắc đầu:

- Tìm lão nhị, lão tam để mua chuộc. Cuối cùng vì ham được làm hộ pháp cho U Hồn Cốc nên họ bán đứng ta.

Các Các lên tiếng:

- Chuyện này thúc thúc có biết hay không?

- Biết!

Oanh Oanh bèn hỏi:

- Vậy tại sao thúc thúc không tránh đi, lại để Doãn Chí Bình di hại?

Trương Hồ Hẫu đáp:

- Thúc thúc lúc đầu nghĩ đến tình huynh đệ với lão nhị, lão tam bao lâu, định dùng lời lẽ để thức tỉnh họ. Nào ngờ kết quả trái ngược lại. Sau mấy lần ta bị Doãn Chí Bình bắt được rồi thoát, cho đến một lần...

Trương Hồ Hẫu ngừng lại, chép miệng tỏ ra luyến tiếc, rồi nói tiếp:

- Một lần lão nhất bắt gặp hai lão kia nói chuyện với Âm Hồn Đoạt Mạng Phi Bất Thiêu. Biết lần này không còn thuốc chữa, nên ta bèn đưa con và nương tử đi Chiết Giang lánh nạn.

Huyết Thủ Bà Bà xen vào:

- Rồi sau đó cha người đến tìm ta đưa thanh Chấn Thiên Kiếm bảo cất giấu, nếu sau này có ai chứng minh là con trai của hắn thì hãy giao ra.

Nói đến đây bà ta bật cười, rồi mới nói tiếp:

- Lúc đó ta không hiểu cha người muốn gì. Chỉ có nói bấy nhiêu rồi vội vã bỏ đi, không giải thích gì thêm và chẳng lưu lại tin vật gì để sau này nhận dạng hậu nhân. Người nghĩ xem có tức cười không?

Trương Hồ Hầu bật thốt:

- Tỷ nương bỏ qua cho, lúc đó đệ quá hấp tấp đến quên cả việc đó.

Thiên Trung lại hỏi:

- Sau đó thì như thế nào?

Trương Hồ Hầu tiếp:

- Ta đến nhờ một thợ rèn luyện cho một thanh kiếm, giống Chấn Thiên Kiếm thật để qua mắt Doãn Chí Bình. Rồi đến nơi vực sâu bày bố mọi chuyện.

Trương Hồ Hầu chép miệng, rồi nói tiếp:

- Cuối cùng những gì ta đoán lần lượt xảy ra. Doãn Chí Bình một lần nữa lại bắt được ta, để rồi cho lão nhị, lão tam đến giải thoát. Đến chừng khó thoát, ta bèn nhảy xuống vực giả vờ tự sát.

Thiên Trung nói:

- Cha làm vậy để qua mắt Doãn Chí Bình?

- Chẳng sai chút nào! Nhưng ta tính không bằng trời tính, suýt chút nữa ta đã mất mạng khi nhảy xuống vực sâu đó.

Các Các ngạc nhiên:

- Sao lại suýt chết? Không phải thúc thúc đã từng nói sắp bày mọi việc nơi vực sâu ấy sao?

- Phải, ta có nói điều đó. Song những nơi ta sắp bày đã bị bảy thú phá hỏng. Cũng may lúc đó Kim Mạc Nhận đi ngang bắt gặp nên đưa ta đi Giang Nam luôn.

Oanh Oanh thốt:

- Rồi từ đó thúc thúc ẩn luôn ở Giang Nam phải? vậy tại sao lúc ấy thúc thúc không tìm đến Hồi Chi Cốc?

Trương Hồ Hầu gật đầu:

- Có, nhưng bỗng dưng trên giang hồ có tin đồn Hồi Chi Cốc chủ nhân bỗng nhiên tuyệt tích, vậy thử hỏi ta tìm ở đâu?

Mọi người nhìn qua Huyết Thủ Bà Bà chờ câu giải thích.

Huyết Thủ Bà Bà bật cười nhìn Trương Hổ Hầu:

- Lúc đệ đến tìm ta không nói không rằng, giao lại báu kiếm rồi bỏ đi, làm ta ngày đêm lo lắng. Sau đó được tin báo đệ bị Doãn Chí Bình truy sát đến nỗi phải nhảy xuống vực tự vận.

Bà thở khì ra và nói tiếp:

- Đến lúc ấy ta mới hiểu rõ ra mọi chuyện. Vả lại thế lực của Doãn Chí Bình lúc đó rất mạnh, nếu để hần biết Chấn Thiên Kiếm đang ở chỗ ta thì càng nguy hiểm hơn.

Thiên Trung gật đầu:

- Cho nên nương nương mới qui ẩn tránh đối đầu với Doãn Chí Bình?

Huyết Thủ Bà Bà gật nhẹ đầu thừa nhận.

Trương Hổ Hầu chép miệng:

- Ta được Kim Mạc Nhận cứu mạng, đem về Giang Nam phái và sau khi rồi được mọi chuyện, nàng bèn giúp ta dựng ra lớp kịch để qua mắt bọn xấu.

Oanh Oanh nói liền:

- Phóng tin ra ngoài là Giang Nam Đệ nhất mỹ nhân Kim Mạc Nhận lấy chồng chứ gì?

Trương Hổ Hầu buồn rầu nói:

- Thật ra ta và nàng trên danh nghĩa là vậy nhưng bên trong chẳng có gì. Chỉ tội cho nàng vì ta mà hy sinh tuổi thanh xuân bao năm nay.

Huyết Thủ Bà Bà thốt:

- Ta nghĩ trọn kiếp này đệ không trả hết được ơn sâu rộng của Kim Mạc Nhận rồi đấy.

Trương Hổ Hầu chậm rãi nói:

- Mãi cho đến gần đây nghe được tin Chấn Thiên Kiếm xuất hiện tại thành Lạc Dương, ta đã bán tín bán nghi. Phần cho đây là tin đồn do chính Doãn Chí Bình tung ra dụ ta xuất đầu lộ diện, phần cũng có thể tỷ nương đã tái xuất giang hồ.

Thiên Trung hỏi:

- Và cha đã đến Lạc Dương?

- Đúng ra là cha đã đến Cam Túc trước, vì biết Quan Hi Vương Tống Tiểu Ngọc đứng ra triệu tập đại hội quần hùng.

Các Các lên tiếng:

- Thế sao thúc thúc không đến dự đại hội luôn một thể?

- Làm sao thúc thúc có thể đến, vì đang mang thân phận phái Giang Nam.

Oanh Oanh nhú mày:

- Sao lạ vậy, chẳng lẽ người của Giang Nam phái không được dự đại hội à?

Huyết Thủ Bà Bà cất giọng:

- Thậm chí không được rời khỏi Giang Nam nửa bước là đằng khác, chớ nói gì đến việc dự đại hội.

Thiên Trung cau mày:

- Tại sao vậy?

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách giờ mới chịu lên tiếng:

- Vì năm xưa Giang Nam phái đã phạm một sai lầm đánh chết hai đệ tử của Thiếu Lâm và Võ Đang. Sau đó bị tứ đại danh phái vây đánh và khống chế.

Thiên Trung gật gù:

- Tại hạ đã hiểu rồi.

Trương Hồ Hồn chép miệng nói tiếp:

- Lúc đó ta cùng người của Giang Nam liền đến thành Lạc Dương thì xảy ra chuyện Nhụy Ngọc Miêu cướp Đường môn độc kinh của Tứ Xuyên Đường môn, và ả đang khống chế Tống Kim Bình. Rồi sau đó sự việc như thế nào thì con đã biết rồi đấy.

Thiên Trung chợt hỏi:

- Thừa cha, mẹ con là Mộng Lan Hoa?

- Đúng vậy!

Chàng nhanh nhẩu hỏi tiếp:

- Người có phải là con gái của Đường môn phu nhân?

Huyết Thủ Bà Bà lên tiếng:

- Hắn cũng từng hỏi ta như vậy, song ta hoàn toàn không rõ điều này. Đệ giải thích việc này ra sao?

Trương Hồ Hồn nói:

- Thật ra trong câu chuyện này đệ cũng chỉ biết lơ mờ. Quả nhiên Mộng Lan Hoa có mối quan hệ với Đường môn phu nhân, nhưng mãi đến sau này đệ mới phát hiện ra sự quan hệ của nội thị và Đường môn phu nhân.

Các Các thốt:

- Vậy sao thúc thúc không hỏi rõ thúc mẫu quan hệ đó ra sao?

- Lúc thúc thúc phát hiện ra mối quan hệ này cũng vừa lúc bị Doãn Chí Bình truy sát. Thử hỏi thời gian đâu mà han hỏi.

Thiên Trung khảng giọng:

- Diệt nhi nhất định phải hỏi cho ra lẽ vụ này mới được.

Huyết Thủ Bà Bà khoác tay:

- Bây giờ đến lượt ta hỏi người. Chuyện xảy ra ở Thiếu Lâm như vậy rồi người định tới Tứ Xuyên để làm gì?

Thiên Trung bèn đem chuyện cái cốc áo ngọc trai nói lại cho mọi người cùng nghe.

Huyết Thủ Bà Bà thốt:

- Về chuyện này có nhiều nghi vấn. Ta nghĩ cứ giao lại chuyện này để ta và cha của người điều tra giùm cho.

Thiên Trung vội vòng tay thi lễ:

- Đồ nhi đâu dám để cho sư bá mẫu phải nhọc lòng về vấn đề này.

Huyết Thủ Bà Bà nói tiếp:

- Ta nói vậy là có ý để cho người rảnh rỗi làm một việc khác, phải không Trương đệ?

Trương Hổ Hầu gật đầu:

- Tỷ nương nói rất đúng.

Thiên Trung cau mày thắc mắc:

- Thật ra đồ nhi không rõ ý của sư bá mẫu và thân phụ?

Huyết Thủ Bà Bà cao giọng:

- Doãn Chí Bình rất muốn được Chấn Thiên Kiếm, bởi lẽ để tìm cho ra kiếm phổ và lên nắm chức minh chủ võ lâm. Vì vậy người nên mau chóng tìm cho ra quyển kiếm phổ và luyện thành công môn công phu ấy, để tiêu diệt kẻ tà ma ngoại đạo Doãn Chí Bình.

- Đồ nhi chỉ sợ sức kém tài hèn, không đảm đương nổi sứ mạng cao cả đó.

Trương Hổ Hầu động viên:

- Hải nhi, con phải có lòng tin với chính mình thì mới mong mọi chuyện thành đạt được. Phụ thân tin rằng con sẽ thành công.

- Nhưng làm sao biết kiếm phổ đang cất giấu ở đâu?

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách lên tiếng:

- Trương thiếu hiệp quên rằng đường đi nước bước đã được ghi lại trong Chấn Thiên Kiếm hay sao?

Thiên Trung lật đặt rút thanh kiếm ra quan sát. Toàn thân cây kiếm là một màu đen tuyền. Chàng bèn lật qua lật lại song vẫn không sao nhìn thấy điều gì.

Mọi người cũng dậm ra thất vọng, đưa mắt nhìn nhau.

Trương Hồ Hầu trấn an:

- Theo truyền thuyết thì vị cao tăng đó đã ghi lại trên kiếm nơi chôn giấu kiếm phổ. Con cứ kiên nhẫn ắt sẽ tìm ra.

Các Các lên tiếng:

- Một ngày một buổi thì không thể nào tìm ra được sự ảo huyền nơi Chấn Thiên Kiếm được. Nếu dễ dàng thì kẻ xấu đã có được kiếm phổ từ lâu rồi.

Tam Môn Khách gật gù:

- Tiểu thơ nói rất đúng, ta phải kiên nhẫn một chút mới được.

Ai nấy đều cho là phải nên chẳng quan tâm cho lắm nữa.

Suốt ngày hôm đó Thiên Trung và Trương Hồ Hầu hàn huyên tâm sự cho đến tối mịt mới đi nghỉ.

Rồi luôn mấy ngày sau đó, Thiên Trung có đem Chấn Thiên Kiếm ra tìm hiểu, nhưng cũng chẳng có một chút tia hy vọng nào. Chàng đem lòng chán nản.

Cũng trong những ngày đó, Các Các và Oanh Oanh thay phiên nhau chăm sóc cho Thiên Trung. Hai nàng đối với chàng có một tình cảm sâu đậm khó tả.

Còn riêng Thiên Trung thì lúc nào cũng vọng tưởng đến Tống Kim Bình, và mong sao có ngày đến Vũ Hán để thăm nàng, bỏ nổi nhớ nhung bao ngày xa cách.

Mãi cho đến một hôm, Thiên Trung mãi mê nghiên ngẫm xung quanh thân kiếm mà không thấy rằng bầu trời đang vần vũ kéo mây mưa đến.

Các Các từ phía sau mấy dãy cây thưa chạy đến, nàng gọi to:

- Trương ca, về thôi! Trời sắp mưa rồi đó.

Nàng vừa dứt lời, thì một lần chớp lóe lên trên bầu trời đen mịt.

Bất chợt thanh kiếm trong tay Thiên Trung run lên. Chàng lấy làm lạ nói với Các Các:

- Các Các tiểu muội, hãy nhìn này.

Chàng chỉ vào thanh kiếm. Vừa lúc một ánh chớp nữa lóe lên, thanh kiếm lại run lên.

Các Các nhú mày:

- Chấn Thiên Kiếm run lên mỗi lần có ánh chớp, không lẽ nó có liên quan gì đến trời đất, sấm động?

Thiên Trung nhướng cao đôi chân mày, reo to:

- Tiểu muội nói làm huynh nghĩ ra một điều. Chữ "chấn" có phải chẳng là nói đến sự rung động của trời đất mới có hiệu nghiệm?

Các Các gật đầu cho là phải, bèn giục:

- Trương ca, mình thử coi xem sao?

Thiên Trung gật mạnh đầu, rồi chàng rút thanh kiếm ra. Bất thành lình ánh chớp lại lóe lên, và thanh kiếm tuột khỏi tay Thiên Trung, không còn theo sự điều khiển của chàng nữa. Nó bay vút lên cao xoay tròn như chong chóng, rồi cắm xuống mặt đất gần đấy.

Bỗng nhiên thanh kiếm rung chuyển dữ dội, rồi đột nhiên mấy tiếng nổ lớn vang lên, những tia chớp từ trên trời cao đánh thẳng vào thanh kiếm làm nó nóng đỏ lên.

Đôi mắt của Thiên Trung và Các Các mở to, dán chặt vào thân kiếm. Ở đó sức nóng đã làm màu đen của Chấn Thiên Kiếm biến mất, để lộ ra hai hàng chữ chạy dọc theo thân kiếm.

Các Các lẩm bẩm đọc:

- "*Bạch hạc phi thượng sơn, giả hầu cư bất thiên*".

Thiên Trung bèn đọc câu còn lại:

- "*Tuyệt cốc khô tòng đảo, liên phong bất khứ hồi*".

Tạm dịch:

"Loài hạc trắng bay lên tới núi cao, nơi có loài vượn cư trú trong hang. Một đảo cây tùng khô hạn ở cuối động, gió mạnh thổi liên tục không quay trở lại".

Hai người đưa mắt nhìn nhau chẳng hiểu bốn câu thơ trên muốn nói đến điều gì. Họ còn đang mãi miết suy nghĩ thì trời đã đổ cơn mưa.

Nước mưa làm thanh kiếm nguội đi, màu đen lại trở về với Chấn Thiên Kiếm. Cả hai lật đật bỏ chạy vào nhà.

Ở đây, Thiên Trung bèn thuật lại sự việc cho mọi người cùng nghe.

Trương Hồ Hầu cứ lẩm bẩm đọc đi đọc lại bốn câu thơ được khắc trên thanh kiếm, nhưng cũng không hiểu nổi ý tứ muốn nói gì.

Bất chợt Oanh Oanh reo to:

- Diệt nhi hiểu ra rồi.

Huyết Thủ Bà Bà bèn giục:

- Diệt nhi biết gì, nói ra mau đi.

Oanh Oanh nhìn qua Tam Môn Khách rồi cất giọng:

- Có phải một lần cha dẫn con tới Vũ Hán có đi ngang qua ngọn núi Tử Nha?

Tam Môn Khách chưa hiểu ý Oanh Oanh muốn nói gì, song cũng gật đầu:

- Đúng như vậy!

Oanh Oanh nói tiếp:

- Lúc đó phụ thân có nói ở Vũ Hán có Tử Nha sơn là ngọn núi cao nhất trong vùng, là nơi bạch hạc thường tới trú.

Bấy giờ mọi người mới đồng ồ lên một tiếng, như đã hiểu ra.

Thiên Trung nói liền:

- Có nghĩa là vị cao tăng muốn đề cập đến ngọn Tử Nha sơn ở Vũ Hán rồi.

Trương Hồ Hầu chép miệng:

- Có thể là như vậy rồi, Trương nhi hãy mau chóng tới đó xem sao.

Mấy ngày hôm nay Thiên Trung cũng có ý đi Vũ Hán để thăm Tống Kim Bình, nay sẵn chuyện này, lại nghe thân phụ bảo lên đường gấp, thì trong bụng phần chấn vô cùng.

Chàng dạ ran một tiếng thật to, có vẻ háo hức lắm.

Chợt Huyết Thủ Bà Bà lên tiếng:

- Theo ta nên cho Oanh Oanh cùng đi với người sẽ hay hơn.

Thiên Trung giật mình xua tay:

- Không nên, không nên. Từ đây đến Vũ Hán đường đi xa xôi, vả lại núi Tử Nha hiểm trở, để cho Oanh muội đi theo sẽ không tiện lắm.

Thoạt đầu Oanh Oanh nghe lão thái quân của nàng bảo cho nàng theo Thiên Trung thì vui mừng vô cùng. Bởi trong lòng nàng đã giành sẵn cho Thiên Trung một mối giao cảm. Giờ nghe chàng từ chối làm nàng xụ mặt buồn thảm.

Huyết Thủ Bà Bà nói tiếp:

Chính vì núi Tử Nha hiểm trở nên ta mới phái Oanh nhi theo người. Dầu sao nơi ấy Oanh nhi cũng đã đến một lần, ắt hẳn địa thế sẽ rành hơn người.

Các Các liền lên tiếng:

- Trong bốn câu thơ ấy hài nhi cũng có công tìm ra được hai câu. Vậy hài nhi cũng đi Tử Nha.

Thiên Trung đã không muốn Oanh Oanh theo nên tìm cách từ chối. Bây giờ nghe Các Các cũng đòi đi theo, chàng rầu muốn thúì ruột, bèn nhìn qua hai nàng mà nói:

- Hai muội có biết huynh đi chuyến này lành ít dữ nhiều, sống chết như thế nào còn chưa được rõ, hai muội đòi theo để làm gì?

Các Các nhanh nhẩu nói:

- Chính vì chưa rõ ra sao nên có thêm người sẽ có lợi hơn. Có gì bảo vệ lẫn nhau vẫn tốt hơn.

Oanh Oanh tiếp lời:

- Vả lại còn hai câu cuối, chưa tìm ra câu trả lời. Biết đâu khi đến đó muội lại nghĩ ra thì sao?

Trước những lời lẽ của hai cô gái đầy sự hợp lý, Thiên Trung cứng họng không làm sao trả lời được.

Chàng chỉ còn biết nhìn sang thân phụ như để cầu cứu.

Trương Hồ Hầu cũng chỉ biết so vai chứ chẳng nói ra gì.

Cuối cùng Thiên Trung đành chấp thuận để Các Các, Oanh Oanh cùng đi theo.

Huyết Thủ Bà Bà nói:

- Sau khi các người rời khỏi đây, ta và Trương đệ cũng ly khai nơi đây để lo điều tra về cái nút áo ngọc trai.

Bà nhìn Cước Vi Bộ Tam Môn Khách và hạ lệnh:

- Tam Môn Khách giữ nhiệm vụ liên lạc giữa ta và Thiên Trung, có gì kịp thời giúp sức.

Cước Vi Bộ Tam Môn Khách vòng tay:

- Thuộc hạ nhận lệnh!

Sau đó Thiên Trung và hai nữ nhân xinh đẹp ai về phòng nấy, lo thu xếp đồ đạc rồi lên đường.

o O o